

κανενας αερας.
Σε κραταω.

25

Τα βραδυα
με φτιαχνει
ο χωρος.

26

Το φεγγαρι
πανω στην ολοκληρωμενη πολη
Κυλαει νερο.

27

Ολα ταπραματα
υπαρχουν
και περιμενουν.

28

Αλλη ζωη.
Ζωη μου
που πας;

29

Του πατερα μου
τα χρονια
λαμπουν στον ηλιο.

30

Δωματιο
με τεσσερις τοιχους.
Το Θαμα.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

1

Λυπαμαι μελαγχολω
για ολα αυτα που ποθησα

να ειμαι και δεν ειμαι.
 Φυση γλυκα το σουρουπο
 ξυπνας τη μουσικη και μενα
 Μουσικη μπαινεις μεσα μου
 γινεσαι εγω, ο ουρανος, τα κοριτσια
 η αγιατρευτη μελαγχολια
 των κουρασμενων ημερων,
 της πλατιας θαλασσας
 που με πνιγει και μ ανασηκωνει
 του ερωτα, του πονου, του ονειρου
 Τρεχω.

Κατι τετοιες στιγμες τα
 παντα γινονται ευθραστα.

2

Μη ρωτας να μαθεις
 τι πλανιεται
 σ αυτη τη γκριζα βροχερη μερα
 μινε κι ακου το τραγουδι στο μαγνητοφωνο
 κι απαλυνε τη σιγη μ ενα μουρμουρητο
 ζωντανο
 που σφιγγει ολοενα
 το χρονο που με γεννα
 και με πληγωνει
 σχοινη
 αργοσαλευει μεσα μου
 λυπαται
 τα γεματα νερο ματια μου.

3

Δεν με βρισκεις κλεινεσαι
 βαθια χαμογελας
 συνεχιζεις να πολεμας
 προετοιμαζεσαι.

4

Παλμος ενα συν ενα
 προχωρει περα το εκει
 υπαρχει εκει -φως πλημμυρα
 εσυ - εγω

δισσθανομαι.

5

Λιγες οι λεξεις
μικρος ο τοπος που σε βαζει
ψυχη μου σ αγαπω.

ΕΛΙΖΑ ΔΕΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ

Μπήκε στο θαμπο σπιτι.

Ψαχουλευτα και θολωμενα σα μεθυσμενος. Ειχε χρονια αμετρητα να μυρισει τετοια ομοια κλεισουρα. Ο Λαμπρος!

Ειχε τεραστια χερια. Μακρια και τραβηγμενα προς τα γονατα του τοσο... που ετσι νακανε επiane το χωμα. Αυτο, πανω του, τρομαζε πολυ τους αλλους.

Οσο και να λεω για τα χερια του Λαμπρου δε τελειωνω πουθενα. Για τα δαχτυλα του, πουναι μεγαλα και γεματα σαν μελιτζανες τι να πω, για τον λαιμο του και το σαγονι που κανουν ενα; Μοναχα τα ματια του. Γλυκα, σε πανε περιπατο την Ανοιξη. Τα βλεπεις και μονομιας αναπνεεις αλλον αερα.

Δε τον ξερανε. Ξαφνικα. Ετσι. Αναπαντεχα, τον βρηκαν στα δεντρα, κουλουριασμενον, να σπαρταραι στο κρυο, και τον λυπηθηκαν. Βρεθηκε το «λαμπρος» για τον Λαμπρο. Δεν τον ξερανε.

Τον πηγανε στο σπιτι.

Αυτο το σπιτι, λοιπον, ηταν εκει που εμαθε ο Λαμπρος τη ζωη του. Κι ειχε το σπιτι κι αλλα παιδια, να βασανιζουν τον Λαμπρο και τη γυναικα. Αυτη η γυναικα τα μαζευε. Παιδια με νυχια αρπακτικα με ματια αγριεμενα απ τη φυση, εκει μαζεμενα ολα.

Η γυναικα, ταχε λοιπον, να της ξεχερσωνουν τη γη πισω απ τον φραχτη, να της ταϊζουν τα ζωα, ολα να της τα τελειωνουν παστρικα και φιλοτιμα. Κι εκεινη...